

We waren op de terug weg van Curaçao naar Nederland na een detachering van vier maanden aldaar. De eerste etappe was van Curaçao naar Bermuda. Vandaar zouden wij de volgende dag naar Lajes op de Azoren vliegen. Daar een dag rust en daarna naar Valkenburg.

Toen we voorbij Puerto Rico en Hispanjola waren, kwamen we na enige tijd in de beruchte Bermuda driehoek.

Het was prachtig weer, goed zicht en we konden uitstekend drift meten op de golf kopjes onder ons.

Ik zat bij de HF radio, een vrij riante plek ter hoogte en met uitkijk over de stuurboord en bakboord vleugel. Bij de Hf zat je vrij lux maar je moest je kop telefoon constant op hebben omdat je elk moment opgeroepen kon worden. Daardoor werd je ook constant bloot gesteld aan een hoop gepiep, gekraak en geruis, in harent aan de atmosferische storing op de frequenties van de HF. Zo was het toen ook.

Ik denk ongeveer een uur na het binnenkomen van de driehoek werd het geruis in mijn koptelefoon minder. Op een gegeven moment werd het zelfs dood stil. Nog nooit eerder meegemaakt. Er was een soort TL-lampje bij het radio station wat aangaf als er door veel geïnduceerde statische elektriciteit storing ontstond in de overhead of sleep antenne. Nu was deze stroom zo sterk dat communicatie via de HF onmogelijk werd. De sleep antenne was een antenne die je vanaf een katrol kon in- en uitvieren. Hij kon de vaste draad antenne te vervangen als deze brak door ijsafzetting of om een andere reden niet werkte. De vaste antenne had een bepaalde lengte. Wanneer van frequentie werd gewisseld werd hij elektronisch aangepast door een zogenaamde coupler. Die gaf bij veel gebruik in korte tijd, wel eens de geest.

Het TL-lampje gaf deze keer licht waarbij je bijna kon lezen. Op beide antennes. Ook de VHF en UHF werden dicht geblazen. Verbinding met wat of wie dan ook was niet mogelijk. Zelfs de radar spaakte. Er moest enorm veel statische elektriciteit in de atmosfeer aanwezig zijn. Wanneer de giro kompassen zouden weigeren, bijvoorbeeld bij het uitvallen van stroom was in de cockpit nog een magnetisch bol kompas aanwezig. Dit werkte onafhankelijk van stroom op het magnetische noorden, zoals dit soort kompassen al eeuwen doen. Dit kompas draaide toen langzaam zonder te stoppen rond. Het kon het noorden niet bepalen.

Wij hadden gelukkig prachtig zicht en wisten door andere navigatie tactieken zoals drift meten, dead reckoning en zonnetje schieten waar we heen gingen. Na een paar uur werd alles weer langzaam normaal.

Ik moest denken aan een verhaal van tijdens of net na de oorlog. Ik had toch niet veel anders te doen. Het ging over een aantal Avengers waarvan opeens niets meer werd

vernomen. Men had toen de indruk dat ze geen idee hadden welke kant ze op gingen. In het donker had het voor ons misschien ook moeilijker geworden.

Bermuda werd verder zonder probleem gevonden. Ook de vluchten naar de Azoren en Nederland gaven geen moeilijkheden.

Deze ervaring in de Bermuda Driehoek heeft op mij een aardige indruk gemaakt. Het is waarschijnlijk een atmosferische omstandigheid geweest die overal kon voor komen, maar dat het nou precies in de driehoek was. Maar ja, je moet alles een keer mee maken.

Gelukkig mooi weer

Daar zaten we dus lang in

Bolkompas, dit wijst zeker niet de goede kant op